



Cocon

Jaargang 21

Oktober, November en December 2021

Cocon

De Cocon is een kwartaaluitgave van de FNG en als zodanig te vinden op de website van de FNG.

Toezening van een hard-copie is mogelijk aan alle ingeschrevenen of donateurs van de FNG.

De volgende Cocon verschijnt uiterlijk 29 september 2021. Kopij versturen vóór 5 december. De redactie behoudt zich het recht voor (te lange) bijdragen indien nodig in te korten.

Correspondentie:

cocon.fng@gmail.com

Bank: NL25 INGB 0008 4006 43

t.n.v. FNG.

Op de voorpagina treft u een najaars beeld aan met in het oog springende cyclamen. De cyclaam wordt spiritueel gezien als het symbool van afscheid, een vaarwel, maar staat ook voor verlangen. Deze kenmerken zijn ons niet vreemd. Afscheid, vaarwel zeggen en daar tegenover toch dat verlangen.

De redactie hoopt dat u met deze Cocon wat steun te geven voor de komende korte dagen.

Inhoud.	Schrijver.	Bladzijde.
Inhouds opgave	Cocon	2,
Het bestuur	Jack Keijzer	3,
Het verhaal van: Chernó Conteh	Rien Verbiest	4,
-vervolg	-	5,
-Vervolg	-	6,
-Vervolg	-	7,
Interview met: Marjolein Hermes	Els Stoker	8,
-Vervolg	-	9,
De briefwisseling	Wil en Paul	10,
Wij herdenken: Oktober	-	11,
- November	-	12,
- December	-	13,
Stelling en de Conclusies	Kim Gijsbertsen	14,
Boottocht.	Paul Kuipers	15,
Gastschrijver:	Gert Jan Slump	16,
Gastschrijver:	Jan Bouman	17,
Peter R. de Vries.	Wil	18,
Peter R. de Vries.	Rien Verbiest	19,
Zonder jou Monsma.	Kim Gijsbertsen	20,
-Vervolg	-	21,
Agenda en nieuws	Bestuur/Cocon	22,
Het bestuur en de Cocon leden	Bestuur/Cocon	23,

Beste allemaal,

Op het moment van schrijven is het hier op de camping prachtig nazomer weer. Een weertype wat in de schoolvakantie niet altijd zo was. Winderig, fris, regenachtig. Jammer. Niettemin hoop ik dat u toch een paar aangename maanden achter de rug heeft.

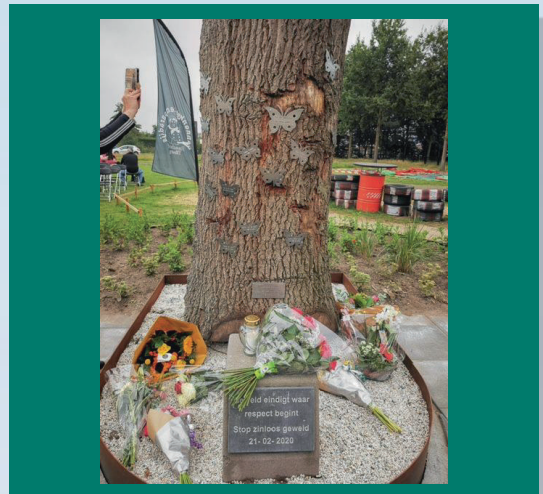
Een periode ook waarin het overlijden van Peter R de Vries toch als een bom heeft ingeslagen. Een aantal van de nabestaanden mocht getuige zijn van een zeer indrukwekkende uitvaartdienst in Carré. Wij gaan als FNG uw brieven en kaarten in een mooi boek verwerken en deze overhandigen aan de familie. Veel dank voor uw bijdrage hieraan. En dat Peter moge rusten in vrede. Peter, dank dank dank!

In de maand juli en augustus hebben wij 3 boottochten georganiseerd. In eerste instantie hadden wij ingezet op twee boottochten maar de belangstelling hiervoor was groot en daar waren wij erg blij mee. Tijdens de boottochten stonden wij stil bij de reden van de vaartocht, oorspronkelijk 25 jaar bestaan VOVK maar door de oprichting van de FNG waardoor de VOVK feitelijk ophield met bestaan hebben wij stilgestaan bij 26 jaar lotgenotencontact. Jeff Rijsbergen en Martin Roos zijn hierbij genoemd als pioniers die heel veel voor elkaar gekregen hebben. Van Martin heb ik zelf destijds gehoord hoe o.a. Tweede Kamerleden niet geïnteresseerd bleken om zijn verhaal te kunnen vertellen maar vooral wat in zijn ogen allemaal misging totdat, na langdurig aandringen van Martin, op enig moment Joost Eerdmans en Fred Teeven voor het eerst de deuren openden en kijk waar wij nu staan. Tijdens de derde en drukst bezochte boottocht is gevraagd om een applaus voor Jeff en Martin.

Maar bovenal hebben wij stilgestaan waar wij vooral voor zijn; onze dierbaren. Met een indrukwekkende minuut stilte zijn onze dierbaren herdacht tijdens de boottochten, direct gevolgd door het gooien van een roos in het Alkmaardermeer.

Op 4 september zijn vlinders geplaatst op een vlinderboom in Tilburg; zo'n twintig vlinders van veelal Brabantse slachtoffers zijn op deze boom geschroefd. De vlinderboom was een initiatief van een Tilburger, Hennie Jacobs (ruim 80 jaar) die erg meeleeft met nabestaanden van geweldslachtoffers. FNG heeft dit initiatief zeer gewaardeerd.

Mogelijk voor u een bron van inspiratie om ook iets dergelijks te initiëren in uw provincie. In Noord Holland staat ook een vlinderrots. Helaas zijn daar de vlinders van de rots gehaald. Het merendeel is gelukkig gevonden. Op woensdag 6 oktober worden de vlinders aldaar weer geplaatst.



Mocht u overigens voor het komende kalenderjaar mooie, leuke ideeën hebben om een bijeenkomst in uw regio te organiseren, laat het ons dan weten. Als ik met lotgenoten praat kan ik maar 1 conclusie trekken: er is behoefte aan lotgenotencontact. Dus kom maar op met uw ideeën. Het mooiste is als de bijeenkomsten verspreid over het land georganiseerd kunnen worden. Het mag alles zijn; bijeenkomsten met een gastspreker, bijeenkomsten in de buitenlucht (fietsen, wandelen kanoën etc.).

Tot slot kan ik u nog melden dat de werkgroep voor activiteiten bij de Muur hard bezig is met de voorbereiding op Lichtjesavond. Laten wij hopen dat deze gewoon door mag gaan en dat de corona maatregelen tot het verleden gaan behoren.

Wij hopen dat wij u daar mogen ontvangen. Maar dat gaan wij zien.

-Jack Keijzer Vz.

De levenslustige allemansvriend Chernó Conteh wordt in de nacht dat hij zijn ex opzoekt, door A. met twee vleesmesses aangevallen. A. beslist daarmee dat Chernó niet alleen zijn ex niet te spreken krijgt maar dat het tevens zijn laatste zijn ...



Chernó Conteh

16-08-1989 †07-07-2018

Op de vraag aan Sandra Uljé, de moeder van Chernó, hoe het met haar gaat, komt een weifelend antwoord: "Het gaat....nie." Ik werk nog steeds niet en loop bij de psycholoog, EMDR en zo. Al vanaf een half jaar nadat het gebeurde (begin 2019 dus). Bij mijn eerste psycholoog, hier vlakbij, vond ik het niet prettig. Die had voornamelijk het motto van: "Je moet hem loslaten", terwijl ik het gevoel had dat ik hem helemaal niet wil loslaten.

Ik ben bij een ander gegaan en daar voel ik me prettiger bij. Ook omdat ik er met niemand over kan praten. Zijn vader wil er helemaal niet over praten. Ik heb nog een dochter, vijftien maanden ouder dan Chernó, van dezelfde man waarvan ik gescheiden ben. Ik heb nog wel goed contact met hem. Hij komt uit Gambia en ik ben in 1983 met hem getrouwd. Ik heb hem in Leiden in een discotheek leren kennen. Tot een jaar of negen terug ging het goed.

Onze dochter is na het stilvallen van een relatie veel bij mij. Met haar gaat het goed. Zij trekt wel aan me, in de zin van: "Kom, we gaan hier of daar naar toe." Maar dat wil ik eigenlijk niet. Ik ben het liefste thuis, hier op de bank. Terwijl ik vroeger zo graag uit ging. Ik kan het niet. Altijd heb ik hard gewerkt heb, dertig uur in de week. En om het weekend kwamen alle kleinkinderen hier.

Het is niet alleen Chernó die ik mis, maar ook de vier kleinkinderen. Vorig jaar is er via de rechtbank gebeld of ik contact met die kinderen wilde, maar omdat de zaak nog steeds liep, wilde ik dat liever nog niet. De relatie van hun moeder met Chernó was al een tijdje problematisch, vandaar dat ze uit elkaar zijn gegaan en Chernó weer zelfstandig woonde.

Vóór de relatie met zijn ex, had Chernó kortstondig een Surinaams vriendinnetje. Ondanks dat dit niet serieus werd, bleek zij al zwanger te zijn. Hij heeft dus in totaal vijf kinderen achtergelaten. Voor een jonge man heel wat, maar Chernó hield wel van kinderen. Niet dat het op zich de bedoeling was, maar zijn ex was nou eenmaal snel zwanger. Achteraf bleek dat zij al met problemen bij jeugdzorg liep. Al bij al geen rustige start voor een beginnend gezinnetje. Ze konden niet met en niet zonder elkaar.

We werden om half een 's nachts gebeld door zijn ex dat we snel moesten komen want ze waren Chernó aan het reanimeren. Het is slechts op vijf minuten dus waren mijn ex-man en ik snel ter plaatse. Chernó's ex was met haar vier kinderen op bezoek bij haar zus in een flatwoning in Leiden. Chernó heeft daar aan de deur staan bellen, maar ze wilde niet opendoen. Kennelijk hadden ze die ochtend elkaar al gezien en ruzie met elkaar gemaakt.

De zus had een relatie met een jongen die zijn enkelband had doorgeknipt. Hij had al dertig maanden vastgezeten voor het plegen van roofovervallen en de laatste termijn mocht hij met een enkelband vrij doorbrengen. Die enkelband had hij doorgeknipt en stond dus geregistreerd, werd gezocht en zou alsnog ingerekend moeten worden. Uit een gesprek met de politie later, blijkt dat voldoende mankracht ontbreekt om daar achteraan te gaan. Zodoende was hij van de 'radar' verdwenen voor de politie. Dat aan dergelijke handelingen geen consequenties verbonden zijn, is toch wel heel raar. Zo onbegrijpelijk.

Cherno was die avond met vier vrienden uit na de wedstrijd van Brazilië tegen Nederland. Zijn vrienden bleven in de auto beneden wachten toen Cherno probeerde contact te krijgen met zijn ex. Op camerabeelden hebben we zijn laatste gang duidelijk in beeld gehad. Je ziet de auto stoppen, dat de vier jongens blijven zitten, dat Cherno uitstapt en beneden op de bel drukt en er niet wordt gereageerd. Dan klimt Cherno via afrastering en regenpijp omhoog en zie je hem aanbellen bij de deur. Door een openstaand raam wordt ruzie gemaakt. Cherno zie je met een bezemsteel staan, maar heeft daar niets mee gedaan. Wel scheldt hij A. en zijn moeder door het open raam uit. Dat is kennelijk te veel voor A.

Beneden in de auto wordt intussen harde muziek gedraaid in afwachting van Cherno, niet wetende dat het daar boven uit de hand loopt. A. draait de voordeur van het slot en gaat met twee vleesmesses van 30 cm Cherno te lijf. Acht keer steekt hij op de wegrennende Cherno in. Op de camerabeelden zijn de onderbenen van Cherno te zien en geven duidelijk weer dat hij over de galerij probeert te ontsnappen. Je ziet hem, achtervolgd door zijn belager, in het trappenhuis naar beneden rennen. Hij rent naar de auto van zijn vrienden waar hij op zijn knieën zakt en voorover valt. De ambulance is heel snel ter plaatse en even later landt er een traumahelikopter op het naastliggende voetbalveld. Terwijl men Cherno reanimeerde, kon ik gelukkig bij zijn voeten zitten en zelfs zijn hand vasthouden. Al reanimerend, wordt hij pijlsnel in de ambulance afgevoerd.

Voordat we uit het ziekenhuis terug waren, was er al een filmpje op internet geplaatst waarin wij duidelijk zichtbaar ter plaatse aankomen. De beelden van de bewakingscamera worden in de rechtszaak vertoond. Het was vreselijk en er werd geschreeuwd. Bij het hoger beroep hebben wij

gevraagd die beelden niet meer te tonen. Ik word daar al drie jaar lang 's nachts wakker van. In het begin heb ik naar filmpjes gekeken op het internet waar je vreselijke details zag, maar daar ben ik mee gestopt.

Achteraf hoorden we dat de ex en haar zus, met wie ze naar beneden liep om naar Cherno te kijken, gezegd hadden dat "hij maar niet had moeten komen". Ook de vrienden van Cherno doen een duit in de zak om de zaak op te kloppen. De ex wordt door zijn vrienden bedreigd waarop de politie de twee vrouwen met kinderen uit de flat haalt en elders onderbrengt. Zelfs op de begrafenis wordt de aanwezigheid van zijn ex met kinderen weggehouden. Dit op verzoek van de politie en ook door ingrijpen van jeugdzorg die met het gezin bekend was. Het zet de omgang van Sandra met haar kleinkinderen wel op afstand.

Cherno's vader gelooft in een complot, het is bij de eerste zitting ook niet goed gegaan. Hij had gezegd dat A. laf was en nog wel aan de beurt kwam. Toen het duidelijk werd dat Cherno in zijn achterhoofd was gestoken, wilde ik A. aanvliegen en in zijn gezicht spugen. Dus de volgende zitting mochten wij niet meer in de zaal, maar moesten wij op de publieke tribune zitten. Dit vanwege onze eerdere heftige reacties.

Als je weet dat ik Cherno altijd over zijn hoofd aaide bij het kroelen, dan was het bericht van die messteek in zijn achterhoofd voor mij zo intens. Dat hij een mes steekt in dat lieve plekje is gestoken. Ik droom er gewoon van dat ik die vent doodschiet.

Tijdens de rechtszaak draaide A. zich een moment om, om te zeggen dat hij te allen tijde bereid was een gesprek met ons aan te gaan... maar ik begrijp dat niet. Je leest wel eens dat mensen een gesprek hebben met de dader... neen, ik moet er niet aan denken, het zou als een soort verraad voelen voor mij.



7 juli (2018) is hij overleden en 9 juli was het hoger beroep en dan sta je zo'n drie meter van hem af. Hij zegt dat hij spijt heeft, maar die vent is gewoon hartstikke gek. Je krijgt een zielig verhaal te horen dat toen hij zes jaar was, zijn moeder zijn vader in elkaar geslagen heeft en zijn moeder de gevangenis in moest. Met als gevolg een hele moeilijke jeugd in pleeggezinnen. Er zijn er zoveel die ook een mindere jeugd hebben gehad, maar niet allen steken dan iemand dood, toch?

Cherno is in de moskee opgebaard, waar heel veel mensen kwamen om afscheid te nemen. Later bij zijn begrafenis was het zo mogelijk nog drukker, 300 stuks, heel veel vrienden van Cherno. Hij is opgegroeid in Leiden, was voetballer en een heel sociale jongen. We hebben geen kaarten gestuurd, omdat er zoveel niet te traceren vrienden waren. Meer dan de helft van de bezoekers kende ik gewoon niet. We hebben het op Facebook gezet en dat bleek voldoende te zijn. Koffie met cake paste toch niet bij Cherno. Vrienden van hem hebben na de begrafenis een feestje gemaakt op hun manier met drank en muziek op een strandje in de buurt. Overeenkomstig de leefwijze van mijn zoon.

Het jongetje dat Cherno bij zijn eerdere vriendinnetje heeft, woont nu hier vlakbij. Hij is dertien jaar en ik heb een goed contact met hem. Hij kwam vaak bij mij lunchen, omdat zijn school hier vlak achter is. Toen we een keer zaten te eten, klonk het liedje van Marco Borsato op de radio: "Waarom nou jij?" Hij begon toen hard te huilen en ik natuurlijk ook. Daarop zei hij: "Oma ik zal de muziek wel uitzetten". Hij is bang geworden. Hij is bang dat die gast (A) hem iets gaat aandoen. Hij was immers pas tien jaar.

Ik kan bijvoorbeeld wel veel op Facebook en Instagram kwijt. Misschien iets te veel, tot ergernis van mijn ex en dochter. Ik moet er mee uitkijken want mijn kleinzoon zit ook op Instagram en die kan er aanstoot aan nemen. Op een bepaald moment was hij bij voetbal en belde hij zijn moeder huilend op vanaf de wc. Hij moest zo aan papa denken. Ik had in de ochtend een foto van Cherno geplaatst en dat had hem zo beroerd. Hij miste zijn papa waarmee hij altijd naar de voetbal ging.

In Cherno's huis vond ik later allerlei knuffels die hij voor zijn kleinste kinderen nog had gekocht. Ik heb de begrafenis opgenomen en een sticky daarvan afgegeven bij jeugdzorg voor de kinderen. Met die knuffels en allerlei foto's waar hij met zijn kinderen op staat. Jeugdzorg zegt dat

wanneer ze achttien jaar zijn dat filmpje mogen zien. Ik mis ze echt wel. Ze zijn altijd welkom. Maar mijn ex man wil niets meer met de moeder van de vier kinderen te maken hebben. En dan is het heel moeilijk om op een of andere manier de band met die kinderen aan te halen. Ik laat het voorlopig zo even.

Ik heb vooral door en na het overlijden van Cherno goed contact met mijn ex-man. Je kunt beter over een goede vriend spreken nu, maar echt meepraten over Cherno en wat er omheen hangt, gaat niet. Hij wordt heel boos als het gesprek op Cherno komt. Ook met mijn dochter lukt het niet echt, die staat er totaal anders in. Ze praat er met haar vriendinnen en op haar werk kennelijk meer over dan met mij. Of het dan te dichtbij komt of zo? Ze wordt snel ook een soort van boos op mij, omdat ik er 'zo mee bezig ben'. Bovendien willen we elkaar geen pijn doen dus is het beter om er niet over te praten.

Cherno is veel in Gambia geweest bij zijn oma. Op zijn dertiende hebben we hem al op het vliegveld gezet naar Gambia, waar zijn oma hem opwachtte. Toen mijn kinderen slaagden van school mochten ze een reis uitkiezen. Mijn dochter wilde graag naar Spanje. Cherno ging graag weer naar Gambia. Cherno deed sport en beweging hier en wilde daar graag een sportschool gaan opzetten. Hij was gek van Gambia, als kind al.

Ik ben nog zo bezig met Cherno. Nog steeds heb ik wel eens het gevoel dat ik niet weet hoe ik verder moet; ik weet het niet meer. Het wordt wel wat minder dat ik gedachten had van: "Zal ik bij 120km mijn stuur loslaten?" Je doet het niet, maar het zijn wel gekke gedachten die door je hoofd spelen. Ik had ook heel veel foto's van Cherno overal in huis hangen. Daarover maakte iedereen zich zorgen dus heb ik ze maar naar boven gedaan.

Hij was heel sportief. Hij zat net op de middelbare school toen ik gebeld werd door de conciërge: "Uw zoon staat in het fietsenhok te blowen". Ik dacht toen nog... gelukkig dat zijn vader niet heeft opgenomen. Die was geheel anders dan ik in dit soort dingen. Cherno heeft heel erg genoten van het leven; het was een beetje rokkenjager, maar toch ook heel lief en begaan. Ze waren niet getrouwd, maar hij heeft alle kinderen erkend, in die zin nam hij zeker zijn verantwoordelijkheid.

Telkens wanneer er een ruzie was tussen hen, mocht hij zijn kinderen niet van haar zien. Hij heeft ook vastgezeten, omdat hij met haar gevochten had. Dat was een drama tijd toen. Het heeft geleid tot een definitieve breuk.

Op 23 juli 2021 wordt A. in hoger beroep door het Haagse gerechtshof veroordeeld tot een celstraf van negen jaar. Eerder werd A. Door de rechtbank nog veroordeeld tot dezelfde strafmaat, maar dan nog met een verplichte tbs-behandeling. Het hof vindt dat niet nodig, nu blijkt dat A. niet lijdt aan een geestelijke stoornis..

Op 23 juli 2021 wordt A. in hoger beroep door het Haagse gerechtshof veroordeeld tot een celstraf van negen jaar. Eerder werd A. Door de rechtbank nog veroordeeld tot dezelfde strafmaat, maar dan nog met een verplichte tbs-behandeling. Het hof vindt dat niet nodig, nu blijkt dat A. niet lijdt aan een geestelijke stoornis.

Ik heb zoveel stress gehad door die rechtszaken en dat is sinds juli eindelijk voorbij. Gelukkig hoeven we daar niet meer naar toe. Je snapt niet waarom dat drie jaar moet duren. Hij gaat gelukkig niet meer in cassatie. De tbs gaat er vanaf en dat vind ik wel jammer. Hoe kan iemand in orde zijn als je roofovervallen pleegt en nog iemand doodsteekt ook? Dat kan er bij mij niet in. Over een paar jaar loopt hij weer buiten. Er komt nog een half jaartje bij, omdat hij in zijn proeftijd weer een delict heeft gepleegd, maar daarna loopt hij weer vrij rond in Leiden. 1 juli is die wet gewijzigd van 1/3 strafvermindering naar maximaal twee jaar vermindering. Dus over vier jaar is hij vrij. Je dochter zal maar zo'n vent tegenkomen. We hebben net een brief van het OM gehad dat we in kennis worden gesteld wanneer hij met verlof mag. Dan denk ik: "Hè, nu al?"

Ik wil niet dat Chernov vergeten wordt. Alle andere dingen interesseren me niet meer. Waar ik me eerst nog wel eens druk over kon maken zoals over mijn werk bijvoorbeeld, is allemaal weg. Als iemand vertelt dat zijn of haar moeder is overleden, dan komt daar voor mij niet het geringste gevoel los; het doet me niks meer. En dat is 'fout dat weet ik wel, maar kan er niks aan doen. Ik heb een soort gevoel van nooit meer gelukkig te worden. Het doet er allemaal niet meer toe. De gesprekken bij die psycholoog zijn erg fijn. Soms gooi ik bij vreemden er ineens het verhaal uit. Dan kom ik thuis en denk ik "wat heb ik nu weer gedaan". Ik moest bloedprikken in het ziekenhuis waar Chernov geboren en gestorven is, het LUMC. Ineens ga ik tijdens dat prikken zitten

huilen en ga ik dat hele verhaal zitten te vertellen. Dan kom ik thuis en steek ik een sigaretje op en ga ik op zijn bankje uit zijn flat zitten en dan zit ik daar lekker alleen, met mijn sigaretje, in gedachten bij Chernov. Het is nu drie jaar geleden, maar soms kan ik het nog niet bevatten. Het ging immers nergens om.

Een half jaar na zijn overlijden, zijn we met zijn vader, mijn dochter en haar vriend naar Gambia geweest. Er is toen op het strand een herdenkingsdienst gehouden. Chernov had in de loop van de jaren ook daar vrienden opgedaan; zo was hij nou eenmaal. Een bijeenkomst met met veel tromgeroffel op de djembé. En dan dacht ik weer.... hadden we hem maar hier laten wonen. Dat wilde hij namelijk zo graag, naar Gambia vertrekken. Dan zou dat alles niet gebeurd zijn? Als, dan, het houdt je zo bezig. Ik zit veel te lezen, boeken over van alles. Ik ben zo bezig met waar hij nu zal zijn. Zal ik hem nog zien? Ik zit maar te wachten op een 'seintje of teken' van hem. Is dat mogelijk? Dat vraag ik me af.

Ik kan niet anders zeggen dan dat het een hele vrolijke, actieve en sociale jongen was. Op ouderavonden waren we in een gesprek over zijn zus altijd zo klaar: dat ging allemaal goed. Maar bij hem kwamen de dingen los; de clown uithangen, heel veel vriendjes, het was niet te geloven hoe snel hij het vertrouwen van Jan en alleman won. Hij was heel ondernemend en sportief. Met sportdagen won hij altijd de eerste prijs. Ik heb alle lintjes en bekertjes nog van wat hij bij elkaar heeft gesport en gewonnen.

Het was een heel lief kind, als puber altijd veel meisjes aan de deur. Bij de begrafenis waren er diverse meisjes die zeiden: "Ik ben het vriendinnetje geweest van Chernov". Je kon er geen wijs uit worden, zo veel. Sommige namen kende ik dan wel, maar de meeste niet. Hij was heel dun, lang en sterk en hielp daardoor ook zijn vriendjes wanneer die in de problemen kwamen. Daarmee kwam hij zelf meer dan eens in de problemen, vooral als het op vechten aankwam. Maar het was een lieverd en knuffelig. Ging nooit weg zonder een zoen, zonder even lief te zijn.

Ik heb nog diverse filmpjes van hem. Onder andere dat hij met zijn zoontje bij de voetbal is. Die wil nu ook altijd het rugnummer van zijn papa op zijn shirt. Nummer zestien van 16 augustus, de geboortedag van zijn papa. Mooi he?

Rien Verbiest

'In de schaduw van PTSS'

Marjolein Hermers is 35 jaar jong en werkt als fulltime docent Nederlands op het MBO. Naast haar passie voor lesgeven, is zij tien maanden geleden haar eigen uitgeverij begonnen. 'Ik wilde de dingen die ik heb meegemaakt omzetten in kracht'. Door het combineren van taal, schrijven en het helpen van anderen, bundelde zij dit door het uitgeven van non-fictie boeken. Marjolein kreeg in 2019 de diagnose complexe PTSS. Na lang doorgaan na verschillende trauma's, viel zij uit op haar werk. Werk was het enige dat zij nog had en hierdoor zag zij geen andere keuze dan in de schaduw van de PTSS te gaan staan. In 2020 heeft zij zich aangemeld bij Psytrek, een traumacentrum voor intensieve behandeling voor PTSS. Hier volgde zij de 8-daagse intensieve behandeling, dat bestond uit EMDR, exposure, sport en psycho-educatie.

Wat is PTSS.

PTSS staat voor posttraumatische stress-stoornis. Het is een reactie op een trauma: een zeer nare, schokkende gebeurtenis. Meestal verdwijnt zo'n nare gebeurtenis na verloop van tijd uit je gedachten. Sommige ervaringen zijn echter zo ingrijpend dat je ze moeilijk kunt vergeten. Je krijgt dan lichamelijke en psychische klachten die je leven kunnen ontregelen. Je hebt bijvoorbeeld herbelevingen en nachtmerries, of gaat alles uit de weg wat aan de traumatische gebeurtenis doet denken. Ook kun je je voortdurend gespannen voelen, snel schrikken, of concentratieproblemen hebben.

De juiste hulp

Jarenlang had zij hulpverlening, maar heeft pas later de diagnose PTSS gekregen. 'Als dit eerder gebeurd was, was er een hoop ellende bespaard gebleven'. De juiste hulp op het juiste moment is erg belangrijk. Je hebt iemand nodig die jou de spiegel voorhoudt, zodat je weet wat je patronen zijn, om deze vervolgens te leren doorbreken. PTSS heeft kenmerken die vaak overeenkomen met andere diagnoses, waardoor de verkeerde therapieën of medicatie worden ingezet.

Vertrouwen

Marjolein heeft vertrouwen gehad dat het weer goed zou komen. 'Ik wist wie ik ooit was, daar wilde ik weer naar terug'. Zij besloot om na haar behandeling een boek te schrijven over PTSS. Dit was confronterend, omdat zij naast haar eigen verhaal ook alle andere verhalen aan hoorde van lotgenoten. Het is onderdeel van de verwerking geweest. Samen met de bondgenoten deelde zij haar ervaring over leven met PTSS. Letterlijk samen staan zij sterk. Marjolein hoopt met het boek de kennis over PTSS te vergroten. Er is weinig bekend over de lagen onder de PTSS. 'Ik geloof dat er mensen rondlopen met symptomen van PTSS, maar dit niet weten over zichzelf'.

PTSS biedt ook een kans

Wanneer je ontdekt dat je PTSS hebt, mag je al die lagen van jezelf gaan afpellen. Waar komt het vandaan, waardoor word je getriggerd, wat vermijd je en waar komen jouw angsten vandaan. Door al deze lagen langs te gaan, kom je in de schaduw te staan van de PTSS. Op zo'n moment krijg je de kans om de engel eruit te halen en een heel angstnetwerk of patroon te doorbreken en verder te kunnen met je leven nu. Als je daartoe in staat bent, is het jouw kans om zonder angsten en slechte patronen verder te leven. Ondanks je trauma verdien je het ook om niet alleen maar in angst te leven. Zelfliefde is hierin erg belangrijk..

Hard werken

Het is belangrijk dat je aandacht geeft aan je litteken. ‘Wanneer je een traumatische gebeurtenis meemaakt, heb je littekens, het is de vraag hoe jij ze verzorgt’. Als je iedere dag aandacht geeft aan je litteken, gaat het beter. Als je het wegstopt en verder gaat alsof er niets gebeurd is en je blijft vermijden, zak je weer terug. Het blijft hard werken.

‘Ik word nog steeds getriggerd en dan geef ik daar aandacht aan. Ik ga dan bijvoorbeeld even een stuk lopen’.

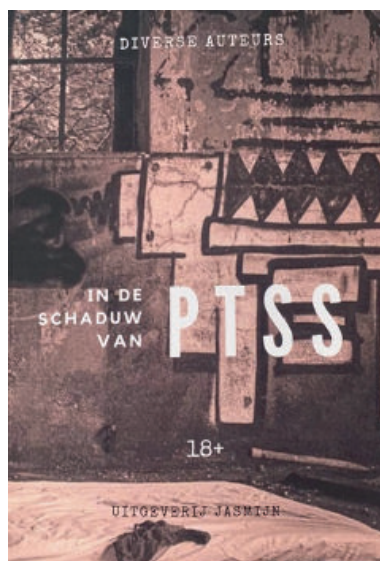
Is er hoop met PTSS?

Jazeker, het is ook accepteren dat het bij je hoort, hoe ga je ermee om, erken je het en accepteer je het. Juist als je het aan durft te kijken, maak je de grootste kans om echt weer plezier te hebben in het leven. Als jij blijft vechten tegen dingen of ze niet wilt aankijken, ga je er niet uit komen, dan blijf je in die cirkel. Het echt accepteren is belangrijk, gaat het even wat minder, dan gaat het even minder en morgen is er weer een nieuwe dag.

Wat wil je de schrijvers meegeven?

Dat je letterlijk de tijd moet nemen van ieder stapje dat je neemt, dat je ieder stapje dat je neemt, aangaat en het ook laat landen. Een trauma verwerken kan je niet te snel doen, wanneer je te snel gaat, raak je overbelast. Zorg goed voor jezelf en neem de tijd. Het heeft tijd nodig om weer te vertrouwen te krijgen in de goedheid. ‘Ik houd altijd littekens en dat is oké, ik herken de vermijding en de angsten. Er over praten is de key, mogen huilen en niet bang zijn voor de tranen’. Heb vertrouwen dat ook de meest zwarte wolken weer voorbijrijven. Je bent het waard om verder te mogen met je leven.

- Els Stoker



In de schaduw van PTSS

Wat is PTSS en wat doet het met iemand? Hoe wordt het veroorzaakt en hoe kom je er weer vanaf? Kom je eigenlijk nog wel vanaf? In de schaduw van PTSS is het eerste boek dat PTSS belicht vanuit het perspectief van de ervaringsdeskundigen zelf. Elf dappere volwassenen schreven ieder hun verhaal

www.uitgeverij-jasmijn.nl

Dag Wil,

Wij wonen in Hengelo vlakbij ons winkelcentrum dat we gekscherend wel eens de dorpspomp noemen: je komt er altijd bekenden tegen en wisselt dan nieuwtjes uit. Je moet ook absoluut geen haast hebben als je daar naar toe gaat om boodschappen te doen, want je wordt onherroepelijk aangesproken.

Zo liepen we er laatst ook en ik hoorde iemand mijn naam roepen en mij groeten. Ik keek tegen de zon in en kon niet goed zien wie het was, dus liep ik naar haar toe. Zij stelde zich voor met haar voornaam en ineens wist ik het weer: een oud-leerling van zeker 25 jaar geleden! Maar ja, kinderen veranderen tussen hun 10de en hun 35ste meer dan ik in diezelfde tijd. Maar hoe dan ook was het een heel aangename hernieuwde kennismaking. Ik wist niet meer of zij in mijn klas zat toen het met Maaïke gebeurde en we hebben het er ook niet over gehad.

Bij een andere gelegenheid en bij hetzelfde winkelcentrum kwam ik iemand tegen die ik al meer dan dertig jaar ken, maar met wie ik nog nooit een woord heb gewisseld. Hij keek mij aan en zei: "Altijd als ik u zie, moet ik aan uw dochter denken". En we gingen ieder weer onze weg. Zijn kleine opmerking heeft mij diep geraakt en goed gedaan.

En nog onlangs waren we deelgenoot aan de familiedag in Alkmaar. Daar ontmoetten we een klein deel – door de coronamaatregelen beperkte groep – van de vele mensen met wie we het verdriet van het verlies van een dierbare delen.

Wat was het goed om elkaar na zo lange tijd weer te ontmoeten en met elkaar te praten, ons verdriet delen en samen toch ook plezier te maken. Ik denk wel eens dat wanneer je met elkaar iets heel aangrijpends deelt, je met elkaar ook intens plezier kunt hebben.

*Hartelijke groet,
Paul*

Dag Paul,

Als ik dit schrijf is het 24 augustus, de geboortedag van Caroline, ze zou dit jaar 50 jaar geworden zijn. Hoe beleef je de verjaardag van een kind dat er niet meer is? Bij mij roept dat veel herinneringen op. Ik benoem het leven wel eens als een kralenketting van herinneringen. Hoe ouder je wordt hoe meer kralen aan de ketting geregen worden. De kunst is natuurlijk om de balans te vinden tussen de mooie en minder mooie herinneringen. De moord van je kind blijft uiteraard een zware negatieve herinnering, een dissonant in de kralenketting.

Daar zijn later toch veel positieve herinneringen bij gekomen, zoals de kleinkinderen, er zijn er nu zeven en het achtste is op komst. Dat zijn pareltjes aan de ketting, die de negatieve herinneringen naar de achtergrond drukken. Na de dood van Caroline zei ik wel eens, de tijd is mijn vijand, de tijd gaat een vriend worden naarmate de dood verder achter ons ligt in de tijd. Na vijftientig jaar heeft de tijd haar werk gedaan. Van de verscheurende pijn van het eerste jaar zijn de scherpste kanten afgesleten. De tijd heelt geen wonden, het bedekt de wond met een laag herinneringen die weer kleur geven aan het leven. Vandaag herinner ik mij de geboorte van mijn dochter vijftig jaar geleden. Ik lag thuis op bed de weeën op te vangen op die zonnige dag in 1971. Ik hoorde het belletje van de SRV-man die op de hoek van de straat stond. Toen het belletje een halfuur later weer ging en de SRV-man de hoek om ging lag Carolientje al in mijn armen, blakend van gezondheid en schoonheid. Een meisje dit keer, waar ik super blij mee was. Een zoon en een dochter, dat is een rijkeluis wens, zei mijn moeder altijd. En zo was dat.

Ik koester de mooie en gelukkige momenten die we samen hadden. Soms denk ik, zou het verlies van je kind beter te dragen zijn als je gelovig bent? Ik weet het niet.

Van de God van liefde begrijp ik ook niets. Er is teveel lelijkheid in de wereld die hij geschapen heeft. Zoiets kun je beter niet scheppen. Hoe denk jij daar over Paul?

*Hartelijke groet,
Wil*

Wij herdenken de maanden okt, nov. en december, 2021



Martine Haan
* 02-10-1980
† 16-03-1997



Isabelle Kwakernaat
* 04-10-1993
† 20-06-2008



Awinash Darsan
* 06-10-1985
† 26-05-2009



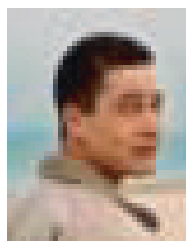
Sabrina Smit
* 07-10-1978
† 14-01-2001



Raymond Kuiper
* 08-10-1968
† 16-07-2009



Patty Sablerolle
* 09-10-1977
† 01-10-2000



Pascal Triep
* 09-10-1981
† 29-01-2007



Suzanne Martens
* 09-10-1983
† 02-11-2008



Rick Geelen
* 10-10-1987
† 17-03-2012



Murkje de Vries
* 11-10-1971
† 02-02-2008



Gerrit Jan van Tongeren
* 13-10-1980
† 21-04-2003



Quincy Schumans
* 15-10-1993
† 02-09-2010



Stephan Hendriksen
* 16-10-1984
† 22-09-2001



Chanel-Naomi Eleveld
* 16-10-1991
† 21-07-1999



Tjeerd van Seggeren
* 17-10-1979
† 09-07-2017



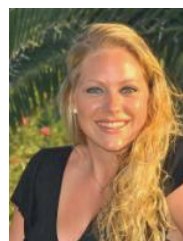
Dario Britvec
* 18-10-1969
† 02-02-2003



Mariska Peters
* 18-10-1993
† 09-02-2015



Esther Sinke
* 26-10-1979
† 29-08-2005



Linda v.d. Giessen
* 26-10-1986
† 10-08-2015



Mattijs de Bruijn
* 27-10-1982
† 29-09-2019



Joeri Edelijm
* 27-10-1987
† 10-05-2015



Noëllie Blondelle
* 28-10-1967
† 17-02-2004



Mike Oostinjen
* 28-10-1961
† 01-02-2010



Peter de Boer
* 31-10-1961
† 25-02-2002



Linda Manders
* 01-11-1979
† 23-07-2010



Tamara Wolvers
* 02-11-1977
† 12-07-2006



Wim Muilman
* 04-11-1947
† 15-01-2004



Tjipke v.d Ploeg
* 04-11-1955
† 22-08-2012



Rick Haster
* 04-11-1961
† 22-02-2008



Dennis v.d. Velde
* 04-11-1994
† 02-03-2014



Bart Postma
* 06-11-1966
† 12-05-2001



Annemarie Sluijs
* 07-11-1977
† 12-12-2006



Rudij Oordt
* 08-11-1961
† 30-07-2004



Sharmila Kanhai
* 09-11-1986
† 23-01-2014



Peter Lichtendahl
* 14-11-1956
† 29-08-2015



Michel Schut
* 14-11-1998
† 03-04-2018



Lidewij Zegers
* 15-11-2001
† 24-02-2008



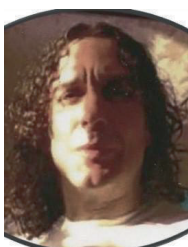
Afke Kuipers
* 16-11-1987
† 08-03-2013



Jeanette v.d.
Boogert
* 19-11-1938
† 15-04-2012



Johnny v
Wanrooij
* 19-11-1982
† 27-12-2006



Michel Gordijn
* 20-11-1970
† 01-10-2012



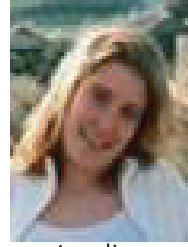
Ilse Graat
* 20-11-1995
† 20-06-2013



Jolanda Weber
* 21-11-1967
† 14-02-2012



Saskia
Hellendoorn
* 23-11-1980
† 02-02-1999



Angelique
Galavazi
* 23-11-1982
† 01-12-2004



Ellis Windhorst
* 24-11-1976
† 19-06-2002



Stephan Buczjinski
* 24-11-1986
† 13-01-2013



Lorraine
Wijnberge
* 25-11-1981
† 29-06-1985



Jari van Peer
* 25-11-2004
† 28-12-2004



Linda Rijsbergen
* 27-11-1970
† 19-01-1993



Annemarie Steen
* 27-11-1983
† 04-01-2007



Carmine Barberio
* 28-11-1984
† 30-05-2004



Najwa Anfield
* 28-11-1992
† 27-11-2001



Thomas Ramos
* 03-12-1970
† 15-11-2013



Jeanny
Wagemans
* 04-12-1986
† 07-01-2005



Melisse Ulrich
* 04-12-1986
† 23-05-2006



Floris Sebregt
* 07-12-1970
† 14-12-1996



Onno Kuut
* 07-12-1978
† 16-03-2009



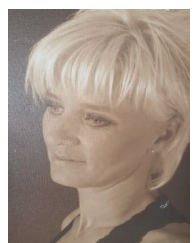
Mike ter Halle
* 07-12-1992
† 13-08-2019



Patricia Bouwens
* 09-12-1977
† 09-11-2003



Karina van Dijk
* 09-12-1982
† 23-01-2021



Esther Paul
* 14-12-1973
† 30-04-2017



Nalina Bhoelai
* 14-12-1982
† 30-10-2013



Savannah Dekker
* 14-12-2002
† 01-06-2017



Dylan Kerssies
* 18-12-1976
† 15-03-2008



José van Vugt
* 20-12-1946
† 27-11-2001



Robert Tjong Kim
Sang
* 20-12-1969
† 24-08-2003



Henk Schuurman
* 21-12-1950
† 14-07-2007



Nasrin
Khoshkalam
* 22-12-1964
† 04-07-2018



Ron Makadoeroe
* 23-12-1952
† 08-06-2009



Frank Hermsen
* 24-12-1984
† 21-11-2004



Noël Angila
Gerritson
* 25-12-1982
† 02-12-2014



Sabrina Bout
* 28-12-1986
† 06-06-2011



Rob Sitek
* 31-12-1964
† 05-07-2009

Stelling was: Buddy's project via de FNG. Voor of tegen ?

Veel nabestaanden geven aan dat zij er zeker voor openstaan. Dat er begeleiding komt voor nabestaanden die voor de eerste keer naar een bijeenkomst komen, springt er wel uit. In het verleden werd er door de stichting ADS (aandacht doet spreken) al gebruik van gemaakt en wordt dan ook door "oude" leden als een gemis ervaren.



Suus Joosten

Het is dubbel....een heel goed idee maar word je zelf niet erg geconfronteerd met je eigen verlies....ik heb namelijk iedere keer rillingen als er bij nabestaanden moord iemand zich aanmeld en zijn of haar verhaal doet.

Dus ik zou het wel willen, maar kunnen weet ik niet.



Loes Hamel

Lijkt mij goed idee. Ik weet nog goed de eerste keer dat ik bij bijeenkomst was. Voelde me best verloren en overweldigd door verhalen, terwijl jezelf nog zo vol zit. Dan is het fijn om op iemand terug te kunnen vallen.



Angelique Noordberger

Ook in het land van nabestaanden kun je behoorlijk op je bek gaan...met mijn eerste lotgenoten groep had ik een aantal nare ervaringen simpelweg omdat ik te "gecompliceerd"ben en daar niet thuis hoorde met alle gevolgen van dien.. ik had wel een buddy kunnen gebruiken!!!!



Ingrid Lourenssen

Goed idee.. Maar idd niet iedereen is hier geschikt voor. Zou het zelf met een goede training graag doen.



Anita Porsius

Ja heel goed idee 👍
Stemmen lukt niet

Wil je ook mee praten en of reageren volg ons dan op Facebook: **cocon.fng**
Of per mail:**cocon.fng@gmail.com**

Rouw na Moord

Het netwerk 'traumatisch verlies' is een netwerk van psychologen door heel Nederland die gespecialiseerd zijn in rouw na moord en doodslag. Met behulp van wetenschappelijk onderzoek van de Rijksuniversiteit Groningen ontwikkelden zij een behandelmethod, speciaal voor mensen die een dierbare zijn verloren door moord of doodslag.

<https://slachtofferwijzer.nl/organisatie/rouw-na-moord/>

Nieuwe Stelling:

Vanuit de overheid zouden nabestaanden betere begeleiding moeten ontvangen

Denk aan psychologische ondersteuning, werk, financiën oftewel wat een gedetineerde krijgt in de gevangenis als voorbereiding om terug de maatschappij in te kunnen. Hoe denk jij hierover?

reageren kan via: **cocon.fng@gmail.com**

Facebook: **de.cocon.fng**

Familiedag FNG 21 augustus 2021

En we gaan er met z'n allen naar de Zaan waar de wieken van de molens rustig gaan.



Wie kent het lied niet? Nou ja, met zijn allen? Met een door de coronamaatregelen beperkte groep. Normaliter kunnen er 75 personen aan boord, maar vanwege de beperkingen is dat tot een max. van 45 teruggebracht.

Wie had gedacht ooit met deze groep mensen een dagje naar de Zaanse Schans te gaan? Een gezellig dagje uit? Toen er jaren geleden sprake was van een familiedag, moesten we er niet aan denken: gezellig een dagje uit? Oh nee, dat nooit.



Maar na verloop van tijd zijn we toch een keer meegegaan en warempel – het was fijn om met elkaar, met deze groep mensen, lotgenoten, een dag op pad te gaan.

De heenreis bood een heel bijzonder moment. Het leek even alsof de motor van de boot het begaf, want het werd heel stil. Toen hadden we allemaal al een roos gekregen. En toen het helemaal stil was, wierp ieder zijn/haar roos in het Alkmaardermeer, waarna we een minuut stilte hielden. Want het was natuurlijk niet zomaar een uitstapje, het was een tocht met lotgenoten, met mensen die een loodzware last op hun schouders torsten, een last die blijft, omdat het verlies blijft.



En dat verlies was de reden dat we zulke mooie gesprekken hadden, tijdens de lunch, tijdens de tocht. We deelden ons verdriet en die gelegenheid krijg je niet altijd.

Wie had verwacht dat we uren bij de Zaanse Schans zouden kunnen doorbrengen, kwam bedrogen uit. We vertrokken met de boot rond 12 uur en het was ruim 2 uur varen. We hebben toch nog wel een half uur kunnen rondkijken en genieten van al het moois dat dit oude industriegebied ons te bieden had.

Niet de eerste foto bij dit verhaal met die prachtige molens is de mooiste foto, de laatste vind ik de mooiste!

Paul Kuiper

GEMIS EN GEWELD WENNEN NOOIT

Ruim 25 jaar na de dood van Joes Kloppenburg in augustus 1996 schrijf ik deze column. Het drama in Amsterdam waarbij Joes de dood vond, staat mij nog helder voor de geest. Joes kwam op voor een medeburger in het nauw en moest dat met de dood bekopen. Zinloos geweld. De nabestaanden herdenken de dood van Joes jaarlijks met het leggen van zonnebloemen in de Voetboogsteeg in Amsterdam. Een kunstwerk in de vorm van een installatie van neonlicht met de letters HELP markeert de plek waar het drama gebeurde.

In deze column sta ik stil bij de velen die door geweld van medeburgers sindsdien, ook dit jaar weer, door geweld de dood vonden. Het is een eindeloze lijst die we jaarlijks tijdens de Dag Herdenken Geweldslachtoffers met ons meedragen in de vorm van een wit lint. Daarop staan veel van de slachtoffers van geweld die het leven lieten. Het is elk jaar een signaal dat wij geweld en de gevolgen van fataal geweld nooit zullen tolereren. Het is ook een eerbetoon aan hen die door geweld, nietsontziend, redeloos en zinloos, het leven lieten. Het lint wordt samen gedragen door nabestaanden en iedereen die zich betrokken weet bij het werk van de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers. De Muur tegen Geweld in de gemeente De Wolden is een monumentale markering in de tijd tegen geweld en de vreselijke gevolgen van geweld. Ook hier komen gedenken van hen die door geweld om het leven zijn gekomen en de noodkreet aan de samenleving om een halt toe te roepen aan geweld samen. Ook hier staan we schouder aan schouder op tegen geweld.

Op 25 september wordt het muziekstuk ‘Dit zijn ze’ voor het eerst uitgevoerd. Het is een muziekstuk in drie delen, gecomponeerd door Nico Ph. Hovius en zal worden uitgevoerd door Naomi Inez (zang), Nico Ph. Hovius (piano en arrangementen), Hermine Deurloo (chromatische mondharmonica), Wouter Schueler (saxofoon) en Jasper de Beer (contrabas). Het initiatief voor dit muziekstuk ontstond ruim 3 jaar geleden toen ik met Jack Keijzer op het strand liep. Mijn vraag was hoe het zou zij als er naast de monumentale muur in De Wolden ook een gezongen en gesproken ‘monument’ zou komen van, op basis van teksten van, nabestaanden.

Zo zaten wij met een groep nabestaanden in februari 2019 bij elkaar in een zaaltje in Loosdrecht. Een aantal andere nabestaanden had teksten ingestuurd. Er is gedeeld, gehuild, er zijn herinneringen opgehaald en er is geschreven op die zaterdagmiddag. Ik heb op basis van de teksten van die zaterdagmiddag de tekstcompositie mogen maken en de teksten mogen redigeren. De teksten waren in mei 2019 gereed. Een klein jaar later was de muziek klaar, die toen vanwege Corona niet uitgevoerd kon worden. Dat kan nu in 2021 wel.

‘Dit zijn ze’ is opnieuw een uiting om onze dierbaren te gedenken, ons hen te herinneren en een teken op te richten tegen geweld met fatale gevolgen, in welke vorm dan ook.

Inmiddels is een opname gemaakt in een professionele studio die na 25 september 2021 beschikbaar is.

*Gemis en geweld wennen nooit
De herinnering aan onze geliefden blijft*

Gert Jan Slump.

DE MENS ACHTER DE MOORD

Graag reageer ik op het interview met Frans Douw, oud-gevangenisdirecteur want in de juni uitgave van het

Straatjournaal. Ik ben het met Frans eens dat we moeten kijken naar de mens achter de dader en ik steun zijn oproep tot herstel. Probeer een gedetineerde zo goed mogelijk te re-integreren, bijna allemaal komen ze terug in de maatschappij. Tijdens mijn ervaring in de drugshulpverlening, jeugdbescherming, reclassering en het gevangeniswezen heb ik gemerkt dat er terecht veel aandacht is voor de mens achter de dader.

Soms te veel, zodat het verzandt in pampieren en eindeloos nieuwe kansen bieden. Ook in de gevangenis heeft een gedetineerde meestal meer aan een goed gesprek met een mentor dan met een deskundige, die hij vaak niet begrijpt. Mijn grootste punt van verschil in de visie van Frans betreft het volgende: als iemand een moord heeft gepleegd, ziet Douw vooral de mens achter de moordenaar. Ik zie de moordenaar achter de mens. Wat is er gebeurd? Wat heb jij gedaan? Hoe heb je het gedaan, met een mes, pistool, vergif of met je blote handen. Realiseer jij je wat je gedaan hebt? Ik probeer de daad aan het brein van de moordenaar, verkrachter of incestpleger te hechten.

Stap één is: de daad! Niet te snel over allerlei redenen, dingen in het verleden, opvoeding of relatieproblemen gaan praten. Eerst verantwoordelijkheid nemen voor jouw eigen geweld en het slachtoffer. Wat betekent het voor het slachtoffer en voor zijn of haar familie? Als je dat niet in het begin doet, komt het er niet meer van. Het is niet moeilijk om de mens achter de moordenaar te zien. Veel lastiger is het de dader te confronteren met zijn delict. Gedetineerden, ik heb er vele gesproken, vinden het helemaal niet moeilijk over hun verleden, hun familie of de tehuizen waar ze in gezeten hebben te praten. Wat ze pas echt moeilijk vinden, is hun delict onder ogen te zien. Te erkennen dat zij daarvoor verantwoordelijk zijn en niemand anders.

*Jan Bouman, klinisch psycholoog
Schrijver van o.a. Zitvrees, over ervaringen met gedetineerden.*



OPROEP REDACTIE

gezocht nieuw redactielid



Lieve mensen wie wil de redactie versterken?

Je hoeft geen groot schrijver te zijn.

Ben je een klein beetje creatief? Vind je de contacten met mede-leden fijn?

Ben je benieuwd naar het reilen en zeilen van de Federatie?

Dan kun jij misschien een aanvulling zijn voor de andere leden. Schroom niet!

Gastschrijvers zijn ook meer dan welkom.



ON BENDED KNEE IS NO WAY TO BE FREE

Afscheid van Peter R. de Vries op donderdag 22 juli 2021 in Carré Amsterdam

In het sfeervolle theater aan de Amstel werd Peter in een witte kist naar binnen gedragen. Er heerste een voelbaar beladen stilte onder de aanwezigen waarbij de emotie bijna tastbaar werd. De kist werd vervolgens zorgvuldig neergezet.

Ik vond het allemaal zo onwerkelijk, het kon toch helemaal niet. Dat Peter daar nu lag, dat zijn activiteiten zijn stopgezet. Dat we hem niet meer zullen zien. Hij hoorde bij Nederland, hij hoorde bij de lotgenoten van onopgeloste zaken. Hij was voor velen de laatste strohalm waaraan ze zich vastklampen.

Doodstil was het tijdens de indrukwekkende woorden die gesproken werden door o.a. zijn kinderen, broer, ex-vrouw, vriendin, collega Simon Vuyk en de echtgenote van de voor de Puttense moordzaak veroordeelde en later vrijgesproken Herman du Bois. Uit alle verhalen kwam een Peter naar voren als iemand die niet alleen in zijn vak een kanjer bleek, maar ook als vader, broer, vriend en collega werd zijn betrokkenheid en warmte verwoord. Regelmatig heb ik tijdens deze bijzondere bijeenkomst een traantje weggepinkt en ik merkte dat ik niet de enige was.

Vriendschap stond bij Peter hoog in het vaandel. Als hij je eenmaal als vriend beschouwde, bleef hij je altijd trouw. Zo moest dat volgens hem. Simon Vuyk, een collega waarmee hij meer dan twintig jaar heeft samengewerkt, wist daarover ontroerend te vertellen.

Ik leerde Peter vierentwintig jaar geleden kennen. Toen bezocht ik hem op zijn kantoor in het Mediapark in Hilversum, waar ik hem mijn verhaal vertelde over de dood van Caroline, mijn dochter. Het slechte onderzoek door de Franse politie en de desinteresse aldaar. Door het bureaucratisch systeem werd ik vermalen en ik was ten einde raad. Hij luisterde aandachtig en nam de tijd voor me. Ik vergeet nooit zijn spontane reactie; "ik ga je helpen om deze zaak op te lossen".

Helaas is het niet gelukt om de zaak op te lossen, maar hij heeft er veel energie in gestoken en diverse uitzendingen aan gewijd. Ruim vijftien jaar lang werd er rond Kerstmis een kerststuk bij mij bezorgd met een kaart met lieve woorden in de trant van 'houd moed, misschien komt er het komend jaar schot in de zaak'.

Peter las ook altijd de Cocon. In de rubriek Dag Paul, Dag Wil, had ik eens geschreven dat 'de zaak Caroline Pino onder in een la was beland waar deze waarschijnlijk niet meer uit zou komen, vergeten.' Hij reageerde hierop, 'door mij niet vergeten Wil'.

We zullen je missen Peter, de lotgenoten, je vrienden, Nederland gaat je zo ontzettend missen.

De broer van Peter vertelde een anekdote uit zijn vroege jeugd. Hij, als jongere broer van Peter, had ergens een diploma voor gehaald waar hij veel moeite voor had moeten doen. Hij ontving van Peter een brief met daarin driehonderd gulden en een kaartje met de tekst: Chapeau Wouter! Chapeau! Wouter wist niet wat het woord betekende, maar hij begreep wel dat Peter trots was op zijn broer.

Voordat de kist met Peter onder langdurig applaus werd weggedragen, zei Wouter met een stem vol emotie: Chapeau Peter! Chapeau!

Het applaus hield nog lange tijd aan totdat hij verdween langs de Amstel.

Stil en verslagen verlieten we Carré, elk verzonken in eigen gedachten. Buiten hoorde ik het water van de Amstel tegen de kade klotsen, en ik meende te horen dat het alsmaar herhalende: Chapeau Peter! Chapeau!

WIE KENT PETER R. DE VRIES NIET? HEEL NEDERLAND TOCH?

Wie kent Peter R de Vries niet? En dat is niet zo verbazend vanwege zijn vele televisie uitzendingen en reportages in de achterliggende decennia. Maar ook vanwege zijn 'alwetendheid'. Hij had overal verstand van of minstens zeker een mening over. Vandaar een veel gevraagd panellid bij talkshows en noem maar op. Niet te vergeten zijn zisprong naar de politiek. Dan is het langzamerhand geen wonder meer dat iedereen je kent. Maar die status en meer nog met dat 'eigenwijze hoofd' veelvuldig in beeld, doet bij sommigen ergernis oproepen. Bij Peter zelfs in de oneigenlijke mate van: 'Je bent voor Peter, of je bent tegen hem'.

Vanuit mijn werkkring vroeger had ik nogal eens met politie (in algemene zin) te maken. Ik weet nog goed dat zo'n dertig jaar geleden de politie en met name recherche-teams het schurft hadden aan hem. 'Een zielige bemoeial die ons in de wielen rijdt', heb ik menig keer gehoord.

Hoe was dat de laatste jaren veranderd! Geheel op Peters eigen wijze....met gewoon doorgaan en niet loslaten, veranderde die mening stilaan bij Politie en Justitie. Zijn dossierkennis en netwerk waren vaak een gegeven voor de speurders om rekening mee te houden en zelfs gebruik van te maken. Van luis in de pels tot hoop in de duisternis? Wie zal het zeggen, maar respect heeft hij door zijn vakbekwaamheid en standvastigheid zeker afgedwongen. En wie kent hem niet bij onze Federatie? Velen van ons heeft hij ondersteund en bijgestaan in starre en lang lopende zaken. Ik hoef daarin geen namen te noemen; u kent ze. Persoonlijk heb ik hem nooit in een zaak (mijn zaak) meegemaakt. Daar was ook geen enkele aanleiding toe. Ik ken hem enkel van zijn aanwezigheid bij onze bijeenkomsten. Ook daar gaf hij raad en daad met zijn kennis.

Tot die zonnige dag op 1 juni 2019. In Almere werd grootscheeps aandacht gevraagd voor Cold Cases. Een statement van nabestaanden die nog steeds niet weten wie hun geliefde heeft omgebracht. Vanzelfsprekend was Peter -met bekende collega's- ook aanwezig. Het was een mooie stille tocht met de onthulling van het monument voor 1000 slachtoffers van onopgeloste moorden. Peter was één van de 'onthullers' van het monument. Daarna hield hij een korte toespraak met zichtbare emotie. Het hoorde bij Peter. Het gemis en verdriet van nabestaanden had zich diep in zijn innerlijk gevestigd. Zijn betrokkenheid ging verder dan de dossiers bijwerken. Met omfloerste stem sprak hij zijn medeleven uit en gaf de betrokkenen woorden van moed mee. Geen bo-bo verhalen maar woorden van innige passie en verbondenheid.

Ik heb toen van die gelegenheid gebruik gemaakt. Mijn nieuwsgierigheid overwinnend, sprak ik hem aan. Immers...sinds jaar en dag stuur ik al een Cocon naar het postbusnummer van Peter. Dus niet naar een adres maar een postbusnummer, alsof het niet onpersoonlijker kan. Ik had me al jaren afgevraagd wie die postbus voor hem leegte en of het zin had om daar zo mee door te gaan.

"Peter, mag ik je wat vragen?" "Jazeker, zeg het maar".

Ik ben Rien Verbiest, ik schrijf in de Cocon en verstuur ze ook". "Ja, dat weet ik".

Ik verstuur ze altijd naar een postbusnummer van je, maar ik weet niet of dat goed gaat?"

"Jawel, die komen aan, en ik lees ze ook altijd, dus dat gaat goed".

Daarna wisselden we nog enkele woorden met elkaar uit, maar ik weet daar niet veel meer van.

Mijn gedachten waren door zijn antwoord op hol geslagen. Die man weet wie ik ben; legt gelijk de verbinding met mijn naam en de Cocon. Zo zeg!

Misschien heeft hij me op de radio gehoord of op tv gezien bij het uitbrengen van "Een schaduw levenslang". Maar toch, hoe is dat mogelijk. Van betrokkenheid en dossierkennis gesproken!

Ruim twee jaar later zit ik de ledenlijst en de verzendlijst bij te werken. Ik zal nooit meer zo veel moeite moeten doen om een verzendadres van de lijst af te halen. Het lijkt alsof ik verraad pleegt en ik blijf maar hikken tegen het wissen van dat postbusnummer. Bij het aanraken van 'backspace' hoor en voel ik mijn hart schreeuwen. Ik bedenk me en laat deze Cocon nog één maal naar dit adres sturen.

Ik weet niet of ze nog geleegd wordt. In ieder geval niet meer door Peter gelezen. Wat een gemis. Wat een onnoemelijk gemis en wat een prachtig mens. Dank Peter! Dank namens de FNG en heel Nederland.

-Rien Verbiest

Zonder jou.



*In Zonder jou vertellen nabestaanden
over hun dierbare.*

Het gemis. Wie was ?

Wat is er gebeurd?

Hoe rauw rouwen is.

En hoe door te gaan?

*In deze Cocon het verhaal van Jessica
Monsma over haar zusje Suzanne.*

*Op 20-06-2010 werd Suzanne vermoord
door "een vriend".*

Suzanne Monsma

**12-05-1986 †20-06-2010*

Zowel Jessica als Suzanne zijn geboren in Dokkum. Suzanne is het jongere zusje van Jessica en ze hebben ook nog een broertje.

Ze groeien op in een gezin dat voor Jessica niet als een warm nest voelt. Het is geen doorsnee gezin en als Jessica ouder wordt, besluit ze al gauw om op zichzelf te gaan wonen.

Haar ouders zijn inmiddels gescheiden en Suzanne en haar broertje blijven bij hun moeder wonen.

Suzanne woonde een paar dagen in de week bij haar moeder en de andere dagen woonde zij bij een goede vriendin. Suzanne is een lieve meid, die midden in het leven staat. Ze is gek op de natuur en is hier ook veel te vinden. De modevakschool is helemaal haar ding en ze gaat hier dan ook vol voor. Ze is een open persoon die in eenieder wel iets goeds zag. Behulpzaam, sociaal en lief. Misschien wel te lief. Suzanne is 24 jaar als ze hard op weg is om aan haar toekomst te bouwen.

Midden in het leven en nog een hele toekomst voor haar. Alles wat ze doet, doet ze met passie en overgave. Ze is een leuk mens en een mooie vrouw. Ook heeft ze veel vrienden en op het condoleanceregister lees je dan ook alleen maar lieve berichtjes over dat ze een graag gezien persoon was en hoe sociaal ze was.

En dan die ene dag, 20 juni 2010. Suzanne wordt door een vriend opgehaald en meegelokt om naar een uilennest in het park te komen kijken. Aangezien zij gek is op de natuur, zegt ze daar geen nee tegen. Haar moeder uit haar twijfels nog, maar daar wilde Suzanne niets van weten.

Eenmaal in het park aangekomen, besluit Johannes Suzanne neer te slaan met een moker. Geen aankondiging, helemaal niets. Zonder pardon nam hij de regie, dat haar tijd was gekomen. En dan denk je dat dat al genoeg was! Maar nee, hij is terug naar huis gegaan, wetende dat zij daar dood lag te gaan. Om vervolgens na twee uur terug te komen om haar levenloze lichaam ook nog te gebruiken als lustobject. Daarna is Johannes gewoon weer terug naar huis gegaan. Als Suzanne al gauw thuis gemist wordt, gaan ze naar haar opzoek want ze zou maar een kwartiertje weg blijven. Ook nemen ze contact op met de politie. Dit was niets voor haar om niet thuis te komen en niets van zich te laten horen. Johannes vertelt zonder blikken en blozen aan zijn oom dat hij iemand heeft vermoord. Zijn oom had inmiddels gehoord dat Suzanne werd vermist en is hierop naar de politie gegaan. Uiteindelijk wordt Suzanne later die dag gevonden. Nadat Johannes de politie heeft verteld waar Suzanne zou zijn.

De dader wil niet meewerken aan onderzoeken en geeft als reden waarom hij dit heeft gedaan dat Suzanne een nare opmerking over zijn vader had gemaakt.

Johannes had echter een rugzak mee met een moker, tyraps en andere spullen die je niet zomaar meeneemt.

In eerste aanleg wordt hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 jaar voor moord. In hoger beroep wordt hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar met TBS voor doodslag. De opleg van TBS krijgt hij ondanks dat hij niet mee wilde werken aan onderzoek bij het Pieter Baan Centrum. Maar het gerechtshof acht hem verminderd toerekeningsvatbaar.

Gemis. Doordat wij in een gezin woonde waar veel ellende was, had ik mijn ouderlijk gezin al voor een groot deel losgelaten en dus ook het contact met Suzanne. In de hoop dat het later wel weer zou komen als we allebei ons eigen leven hadden. Alleen dat gaat nu nooit meer gebeuren. Naarmate de jaren verstrijken, komt dat besef des te meer. Suzanne zal nooit meer deel uitmaken van mijn leven of een rol spelen binnen mijn gezin. Nooit zal zij een tante zijn voor mijn kinderen. En of die hereniging er ooit wel of niet was gekomen, nu is één ding zeker, dat gebeurt nooit meer. Dat is iets waar ik mee moet leren leven, zegt Jessica.

Deze foto maakt mij blij het geeft mij een warm gevoel ! Beide met een brede lach.



Jessica (R) samen met haar zusje Suzanne (L) in een fotohokje.

Nu na zoveel jaar kan het je dan zo ineens weer overvallen. Ondanks dat mijn oudste kind geadopteerd is en pas na Suzanne haar overlijden in ons leven zijn gekomen, zie ik toch overeenkomsten tussen mijn dochter en Suzanne. Ze hadden/hebben dezelfde interesses, alleen kunnen deze nooit meer gedeeld worden. Ze horen over hun tante, maar fysiek is ze er niet meer en dat doet pijn.

Tijdens de uitvaart van mijn zusje, die heftig was, wist ik het: ik ga de uitvaart in. Ondanks alle verdriet, hectiek en familieperikelen werd mij duidelijk hoe waardevol een goede en mooie uitvaart kan zijn voor nabestaanden. Ik heb toch een goed afscheid van mijn zusje gehad, ondanks alle omstandigheden. Zeker voor toen, niet wetende wat er allemaal mogelijk is. De ervaring die ik hiermee heb gekregen, wilde ik omzetten naar iets positiefs. Ik wil graag andere nabestaanden de uitvaart bieden die zij voor ogen hebben. Meedenken in alle opties en het overzicht bewaren in alle hectiek waar nabestaanden van gecompliceerde rouw mee te maken krijgen. Uiteindelijk ben ik dan ook de opleiding gaan doen en inmiddels run ik ook mijn eigen uitvaartverzorging met specialisatie complexe rouw.

De moord op mijn zusje heeft mij een totaal ander perspectief op de wereld laten zien. Haar dood was zo niet nodig, zo zinloos en zelfs nu na 11 jaar weet ik dat Suzanne nog steeds gemist wordt door de mensen die haar lief hebben.

Suzanne zal nooit vergeten worden.

-Kim Gijsbertsen

Agenda

6 November Muur tegen Geweld

NAAMPLAATJES Voorafgaand aan het programma van de lichtjesavond worden er nieuwe bordjes bevestigd aan de Muur. Vroegkomers voor de lichtjesavond houden hier a.u.b. rekening mee!!

LICHTJESAVOND* Met aandacht voor het 10-jarig bestaan van de Muur, zet ook dit jaar de Stichting Herdenken Geweldslachtoffers ons Nationaal monument 'de Muur' in het licht van 1000 kaarsjes. U kunt zelf ook een lichtje laten branden voor uw dierbare.

Programma:

14.30 uur Bevestiging nieuwe plaatjes door (nieuw) betrokkenen.

16.00 uur Inloop met koffie

16.30 uur Aanvang middagprogramma

17.15 uur Buffet met soep en broodjes

18.15 uur Aanvang avondprogramma

20.00 uur Einde bijeenkomst

Voor deze bijeenkomst kunt u zich aanmelden tot en met zondag 31 oktober 2021 door een e-mail te sturen naar Els Stoker: Els.s@live.nl Geef in deze mail a.u.b. aan met hoeveel personen u komt.

Wilt u iets voordragen, meldt u dit even aan de organisatoren. Zij gaan kijken of dit in het programma past: joskek@hotmail.com lilianbruns@hotmail.com

Locatie: Commissieweg 38 De Wijk (DR)

20 November Welkom-bijeenkomst Nijkerk

Nieuwkomers van het laatste jaar worden ontvangen ter introductie in onze Federatie.

Zij worden speciaal uitgenodigd! Mocht u wat langer lid zijn maar nog nooit (bv door de corona-tijd) een bijeenkomst hebben meegemaakt en u heeft hier behoefte aan, laat het dan weten:

info@fngnederland.nl

11 December- bijeenkomst ouders die een kind hebben verloren t.g.v. geweld

Ook dit jaar * wordt er een december-bijeenkomst georganiseerd voor alle ouders die een kind hebben verloren t.g.v. geweld.

Locatie: Parochiehuis de Kom en St. Jozefkerk, Hamersveldseweg 51, Leusden.

Het ontvangst is vanaf circa 13.00 uur en eindigd om 19.00 uur.

Inschrijven is binnenkort mogelijk op onze webpagina: www.fngnederland.nl

* Onder voorbehoud van de dan geldende corona maatregels.

Gezocht nieuw redactie lid

Lieve mensen wie wil de redactie versterken?

Je hoeft geen groot schrijver te zijn.

Ben je een klein beetje creatief? Vind je de contacten met mede-leden fijn?

Ben je benieuwd naar het reilen en zeilen van de Federatie?

Dan kun jij misschien een aanvulling zijn voor de andere leden. Schroom niet!

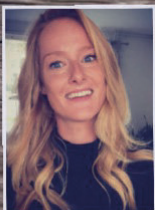
Gastschrijvers zijn ook meer dan welkom.

Reageren kan via Mail: cocon.fng@gmail.com



Raadpleeg onze website fngnederland.nl voor de laatste informatie !

Redactie Cocon



Cocon

Redactie:

Rien Verbiest

tel: 0651346075
rienverc@xs4all.nl

Romana Winter

tel: 0610864082
romanawinter@hotmail.com

Kim Gijsbertsen

tel: 0614023903
cocon.fng@gmail.com

Els Stoker

tel: 0653563032
els.s@live.nl

* ? Gezocht redactie lid ?

Bestuur FNG



Bestuur van de FNG:

Jack Keijzer
Voorzitter

tel: 0638546808

Hans Suringa
Penningmeester

NL25INGB0008 4006 43
t.n.v FNG

Rien Verbiest
Bestuurslid

Natalina Meijer
Secretaris

Sandra Bindi
Bestuurslid

Wicky van der Meijs
Bestuurslid

